

§ 248.

Indenlandſke offentlige Dokumenter ſkulle formodes at være ægte, naar deres Udſeende og Form ikke frembyder nogen ſærlig Tvivlsgrund.

Om et indenlandſk offentligt Dokument ſkal formodes at være ægte, afgjøres af Retten. Er det paa behørig Maade forſynet med diplomatisk Legalisation, nyder det ſamme Ægthedsformodning ſom et indenlandſk offentligt Dokument.

§ 249.

Et Privatdokuments Ægthed maa bevies. Til ſaadant Bevis er det, naar der ikke ſkjønnes at være Grund til at antage en Forfalſkning, i Reglen tilſtrækkeligt, at Underſkriftens Ægthed godtgjøres.

§ 250.

Om Reguſtarsbilag ſkulle formodes at være ægte i Forhold til den, til hvem Reguſtaret aflægges, afgjøres ved Rettens Skjøn, medmindre ſærlige Lovbeſtemmelſer indeholde andre Regler.

§ 251.

Privatdokumenter af ſaadan Art, at deres Ægthed ikke kan oplyſes ved Vidnebevis eller ved Parternes egne Erklæringer, kunne holdes for ægte, naar Stedet, hvor Dokumentet findes, Maaden, hvorpaa det er bevaret, eller andre Omſtændigheder i overveiende Grad tale derfor.

§ 252.

Beviſet for et Privatdokuments Ægthed bliver at føre og bedømme efter de almindelige Regler, hvorved ogſaa den Retten i denne Lovs § 257 givne Myndighed til at tilſtede den Beviſpligtige at udfylde Beviſet ved ſin Ed kommer til Anvendelſe.

§ 253.

Producenten af et Privatdokument kan, ſelv om han ikke har tilveiebragt nogen Formodning for dets Ægthed, forlange, at det paalægges den, mod hvem Dokumentet fremlægges, edelig at hencægte ſin Underſkrift med den Virkning, at Dokumentet under Sagen holdes for ægte, hvis Eden ikke aflægges.

§ 254.

Den, der imod bedre Vidende har nægtet Ægtheden af et Dokument, bliver ved den endelige Dom at aulæ med Bøder fra 200 til 400 Kr., uden at herved er udelukket det Anſvar, ſom efter Straffelovgivningens almindelige Regler maatte være paadraget.

§ 255.

Om en Part ved senere Ytringer eller Foretagender har afſkaaret fig fra at bestride et Dokuments Ægthed eller Beviſkraft, afgjøres ved Rettens Skjøn.

Fjerde Underafdeling.

Om Parts Ed.

§ 256.

Parterne kunne vedtage, at Antagelſen eller Ikke-Antagelſen af et omtvistet Faktum